

Kız ve Güve

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Güve

Aysel Banu YAVUZAL

Nora kelebekleri çok severdi. Bahçesinde onların peşinden koşar, parlak kanatlarının güneş ışığında dans edişini izlerdi. Doğa günlüğüne onları turuncu ve sarı pastel boylarla çizirdi. 'Kelebekler en iyisidir,' derdi. Ama güneş batınca Nora geceleri ortaya çıkan canlıları merak ederdi. Karanlıkta da kelebekler var mıydı? Sarı yağmur çizimlerini giyip pencerenin yanında bekledi.

O akşam, Nora'nın komşusu Bayan Luna kapıyı çaldı. Geniş kenarlı bir şapka ve birçok cepli zeytin yeşili bir yelek giyyordu. Yakasında küçük, güve şeklinde bir broş parlıyordu. 'Bazı gece ziyaretçileriyle tanışmak ister misin?' diye sordu Bayan Luna, bir fener kaldırarak. Nora bez çantasını kaptı ve ne bulacaklarını merak ederek onun peşinden bahçeye çıktı.

Bayan Luna, Nora'yı ay ışığında parlayan beyaz çiçeklerin olduğu bir yere götürdü. 'Güveler bunlara bayılır,' diye fısıldadı. Nora kaşlarını çattı. 'Güveler mi?' dedi. 'Onlar da sadece sıkıcı kahverengi kelebekler değil mi?' Bayan Luna nazıkçe gülümsedi. 'Bekle ve gör,' dedi. Feneri bir dala astı ve sessizce ahşap bir banka oturup cırcır böceklerini dinlediler.

Gölgelerden yumuşak bir kanat çırpma sesi geldi. Nora nefesini tuttu. Soluk yeşil bir şey, küçük bir hayalet gibi çiçeklere doğru süzüldü. 'Bak,' diye fısıldadı Bayan Luna. 'Bir luna güvesi.' Nora daha yakına eğildi. Güvenin kanatları, uzun, kıvrımlı kuyruklarıyla misket limonu yeşiliydi. Her kanatta, ay ışığı gibi parıldayan bir hilal şekli vardı. 'Çok güzel,' diye fısıldadı Nora, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Luna güvesi bir ta yaprağın üzerinde dinlendi, tüylü antenleri seğiriyordu. Nora hemen antasını açıp doğa günlüğünü ıkardı. Güvenin narin kanatlarını ve yumuşak beyaz gövdesini çizdi. 'Güvelerin böyle görünebileceğini bilmiyordum,' dedi. Bayan Luna başını salladı. 'Güvelerin birçok deseni vardır,' dedi. 'Bazıları cesur, bazıları utanga. Hepsi önemli.'

Tam o sırada, daha büyük bir güve Nora'nın kulağının yanından vınlayarak geçti. Tüylü kahverengi bir gövdesi ve uzun, dar kanatları vardı. Konduğunda Nora parlak pembe ve siyah arka kanatları gördü. 'Bu bir sfenks güvesi,' dedi Bayan Luna. 'Hızlı uçar ve çiçekleri sever.' Nora sayfayı çevirdi ve sfenks güvesinin ince uzun şeklini çizdi. 'Kanatları dokunmuş bir battaniye gibi görünüyor,' dedi gülümseyerek.

Bayan Luna, Nora'ya güveleri korkutmadan nasıl aranacağını gösterdi. Yaprakların altına ve ağaç kabuklarına baktılar. 'Güveler gece tozlaştırmacılarıdır,' diye açıkladı Bayan Luna. 'Biz uyurken çiçekleri ziyaret ederler.' Nora bu gizli ziyaretçileri kaçırdığı bütün geceleri düşündü. 'Keşke onları her gece görebilsem,' dedi. 'Görebilirsin,' diye yanıtladı Bayan Luna. 'Ay ışığında parlayan bir bahçe dik.'

Ertesi gün Nora küçük küreğiyle toprağı kazdı. Ay çiçeğı ve akşam sefası gibi beyaz çiçekler dikti. Onları özenle suladı ve bahçenin etrafına pürüzsüz taşlar yerleřtirdi. 'Bu güveler için bir hoş geldin paspası olacak,' dedi annesine. Sarı yağmur çizmeleri çamur içindeydi ama umursamadı. Gece olmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

Her akşam Nora doğa günlüğüyle ay ışığındaki bahçesini ziyaret etti. Hilalleriyle luna güvesini ve pembe arka kanatlarıyla sfenks güvesini çizdi. Ziyaretleri hakkında notlar yazdı. 'Güveler tatlı kokuları sever,' diye keşfetti. Daha fazla çiçek ekledi. Kısa süre sonra başka böcekler de geldi. 'Bahçe geceleri canlı!' diye fısıldadı Nora.

Bir gece Nora tanımadığı bir güve gördü. Dalgalı çizgileri olan yumuşak gri kanatları vardı. Hızlıca çizdi. 'Bayan Luna, bu hangisi?' diye sordu ertesi gün. Bayan Luna çizime baktı. 'Bu bir dalga güvesi,' dedi. 'Sen gerçek bir güve uzmanı oluyorsun.' Nora'nın yüzü aydınlandı. Aralıklı dişleriyle gülümsemesi ne kadar gurur duyduğunu gösteriyordu.

Nora keşiflerini paylaşmaya karar verdi. Güve çizimleri ve gece tozlaştırıcıları hakkında bilgilerle bir poster hazırladı. Kütüphaneye astı. 'Güveler sıkıcı değildir,' diye yazdı. 'Güzeldirler ve önemlidirler.' İnsanlar durup okudu. Bazıları, 'Hiç bilmiyordum!' dedi. Nora mutlu hissetti. Merakını herkes için bir şeye dönüştürmüştü.

Bayan Luna, Nora'yı başka çocuklarla bir gece yürüyüşüne davet etti. Fenerler taşıldılar ve güveleri dinlediler. Nora bir yaprağın üzerinde dinlenen bir luna güvesini gösterdi. 'Ay şekillerine bakın!' dedi. Diğer çocuklar şaşkınlıkla nefeslerini tuttu. Nora onlara nasıl sessiz ve sabırlı olunacağını gösterdi. 'Güveler utangaçtır,' diye açıkladı. 'Ama beklerseniz gelirler.'

O gece Nora günlüğüne yazdı: 'Güveler gecenin sırları gibidir. Onları bulmak için yakından bakmalısın.' Kendisinin ve Bayan Luna'nın yıldızların altındaki resmini çizdi. 'Bana gösterdiğin için teşekkürler,' diye yazdı. Günlüğü kapattı ve gülümsedi. Göz ardı ettiğimiz canlıların bile olağanüstü olabileceğini öğrenmişti.

Nora'nın ay ışığındaki bahçesi büyüdü ve çiçek açtı. Her hafta daha fazla güve geldi. Doğa günlüğünü çizimler ve notlarla dolu tuttu. Hatta arkadaşlarına luna güvesi çizmeyi öğretti. 'Güveler benim favorim,' dedi bir gün. 'Kelebekler de güzel,' diye ekledi sırtarak. 'Ama gecenin yıldızları güvelerdir.'

Bayan Luna, Nora'ya kendisinininki gibi küçük bir güve şeklinde broş verdi. 'Artık sen gecenin koruyucususun,' dedi. Nora onu gururla bandanasına taktı. Her akşam güvelerin bahçesini ziyaret edeceğini biliyordu. Ve o da onları karşılamak için orada olacaktı, günlüğü açık ve kalbi merakla dolu.

O yazdan itibaren Nora gece ziyaretçilerini hiç unutmadı. En utangaç, en küçük canlıların bile dünyada bir yeri olduğunu öğrendi. 'Güveler güzel ve önemlidir,' dedi herkese. Ve onun ay ışığındaki bahçesine luna güvesi hâlâ geliyordu, karanlıkta yeşil bir parıltı. Nora gülümsedi. Gecede arkadaşlar bulmuştu.